

L'eterna batalla de les candidatures convergents de Balaguer

La recent polèmica pel lideratge de la candidatura de Junts evoca els enfrontaments i les agres polèmiques entre aspirants de CiU a encapçalar les llistes, unes disputes que han llastat la formació a les urnes en diversos comicis

Gemma Trilla, candidata de Junts a Balaguer Foto: Junts

En el món polític s'utilitza una màxima per definir les lluites de poder: ?A la política hi ha amics, enemics i companys de partit?. Les **guerres caïnites** entre militants d'una mateixa formació és un tema aflora sovint quan s'acosten eleccions i que genera polèmica, comentaris i llaminers articles en premsa.

A la ciutat de Balaguer, els sainets entre aspirants a candidats s'ha escenificat prolíficament a les files de **CiU** i, posteriorment, en les candidatures hereves de la formació de Jordi Pujol. Gairebé a cada contesa electoral hi ha hagut polèmiques a can convergent per escollir el cap de llista, algunes d'elles sonades i que han acabat amb sonores **enemistats**.

L'últim episodi d'aquesta llista d'enfrontaments s'ha viscut en les darreres setmanes entre **Gemma Trilla** i **Guifré Ricart**, els dos aspirants a liderar la candidatura de **Junts per Balaguer** que s'ha decidit sense primàries i amb una elecció per part del comitè ?electoral? de la formació. Aquesta tria ?a dit? que després ha estat ratificada per la quinzena de militants de l'assemblea ha encés Ricart, que ha decidit estripar el carnet d'afiliats i actuar a partir d'ara en llibertat de moviments a la **Paeria**, on fins ara era el portaveu de Junts.

Mireia Planes i **Laia Vilardell** també han seguit els mateixos passos, i no es descarta que els tres exjuntaries liderin la candidatura independent de l'òrbita del **PDECat** que es presentarà en els propers dies. El paer ha carregat contra la seva excompanya de formació, a la que considera poc preparada per afrontar el complicat repte de millorar els resultats electorals i de fer una llista amb possibilitats per créixer a les urnes. Trilla, per la seva banda, ha mantingut un prudent silenci i intenta passar pàgina d'aquest capítol que li pot treure vots a les urnes.

El xoc entre Trilla i Ricart recorda, salvant les distàncies, el que van mantenir fa una dècada **Josep Maria Roigé** i **Glòria Pallé**, un esbronc d'alt voltatge que va esclatar el gener de l'any 2007 i en el qual s'hi encarnava una disputa entre **Unió** i **Convergència**. Pallé va ser candidata als comicis locals del 2003 i va organitzar una dura i agra campanya contra Miquel Aguilà, l'etern? alcalde socialista.

Anunci electoral de Glòria Pallé, l'any 2003 Foto: CiU

L'impuls electoral que pretenia va topar amb les reticències de molts balaguerins i de les famílies de Convergència, que la veien com una paracaigudista que volia ser alcaldessa després d'anys vivint a Barcelona i treballant com a Secretaria general de l'Esport, càrrec que va abandonar amb l'arribada del Tripartit. Pallé va perdre un regidor i es va quedar amb sis, però la derrota no la va fer desistir del seu propòsit, i quatre anys més tard es presentava a les **primàries de CiU**, on també hi concorria el seu segon candidat a la llista quatre anys enrere, Josep Maria Roigé.

Els dos aspirants van mantenir un enfrontament en el qual també s'hi van involucrar les direccions lleidatanes de les formacions. La votació interna va ser curulla de crítiques i d'alguna sonada polèmica, com la del sospitós augment del nombre de militants d'Unió les setmanes anteriors a les primàries. Roigé va guanyar aquella disputa, però el seu lideratge va estar marcat des d'aleshores per una contestació interna que atiava la militància d'Unió i algun nom conegut de

Convergència. Roigé no va ser un líder que suscités **unanimitat**, i més després de perdre les eleccions del 2007.

Li van voler moure la cadira, però va resistir els embats i es va tornar a presentar el 2011, l'any que va guanyar els comicis contra el pronòstic dels seus enemics del partit. Les cares d'alguns d'ells la nit de la victòria electoral de CiU eren pitjors que les que es veien al PSC. La legislatura de Roigé va estar marcada internament per les càrregues dels regidors d'Unió i diversos membres de la formació democristiana, que mostraren públicament les discrepàncies amb l'alcalde. Els dos edils d'Unió, **Rosana Montané** i **Toni Velimelis**, van acabar apartats dels seus càrrecs en una decisió que va fer esclatar del tot les relacions entre socis de la coalició a la capital de la Noguera.

Josep Maria Roigé, amb Giné, Pujol i Solsona l'any 2019 Foto: Junts per Balaguer

Roigé es va presentar a la reelecció l'any 2015 en una contesa electoral sense massa discussió interna a CiU després d'arribar a l'alcaldia, però amb el mar de fons dels crítics de sempre. No obstant, a l'alcalde li van faltar cinc vots per arribar al sisè regidor que, amb tota probabilitat, li hagués donat altre cop la vara d'alcalde.

Els suports d'Unió que no va tenir van ser la clau d'aquell fracàs, que va ser aprofitat per ERC per aconseguir l'alcaldia, que va consolidar el 2019 amb una històrica majoria absoluta davant d'un Roigé que es va tornar a presentar sense comptar amb la il·lusió de la formació ni amb massa suport de la direcció. De fet, algunes figures conegudes del partit el van criticar públicament com va ser el cas de **Marc Solanes** i l'actual candidata de Junts, Gemma Trilla, que van acusar el candidat convergent d'obrir la porta a pactes amb formacions de perfil espanyolista.

CiU va viure els pitjors moments de tribulacions internes durant l'etapa de Roigé, un líder que

molts van comparar amb **Josep Borràs i Giné**, candidat en tres eleccions (1987, 1991 i 1995) i alcalde durant una legislatura, del 1991 al 1995. El convergent va ser avalat sempre per la militància i suscitava algunes crítiques, que no van acabar essent prou sòlides per organitzar-li una alternativa.

Qui sí va tenir més problemes va ser **Gregori Gallego**, comunista durant gran part de la seva carrera política i el primer alcalde balaguerí després de la democràcia. L'any 1999 va voler assaltar l'alcaldia a les files de CiU amb un enorme desplegament de campanya. Gallego volia aprofitar el bon nom que tenia a la ciutat, però va topar amb diverses famílies convergents, que mai van digerir que el seu cap de llista fos un ex-comunista del **PSUC**. Gallego mai no va caure en gràcia en diversos sectors del partit, tot i haver-hi començat a militar l'any 1990 i ostentat càrrecs a la Generalitat. Els convergents van aconseguir en aquells comicis un bon resultat amb set regidors, però no van assolir el *sorpasso* al PSC, que continuà governant.

Molts van quedar decebutos per aquesta situació, i molts d'altres no, inclosos alguns convergents, que a Balaguer sempre han donat sentit a la famosa frase del ministre franquista **Pio Cabanillas Gallas** quan parlava de les complicades relacions entre companys de partit: *¿Cuerpo a tierra, que vienen los míos?*. A la capital de la Noguera, durant molts anys, el principal enemic d'un militant de CiU ha estat un altre militant de CiU.

Josep Borràs, exalcalde de Balaguer Foto: Pagès Editors